

на сичкытъ други. Но какъ да опишемъ страданія-та на бѣднаго Пикильо, когато г-нъ настойникъ — нѣщо което са случваше съ него често — бываше пиянъ?

Единъ день, като играеше на кости и пиеше извика му:

«Донеси ми чибукъ.»

И Пикильо побърза да му го донесе.

«Благодарѣ!» рече Каралъ, и му плесна една плесница.

Пикильо побѣснялъ отъ гнѣвъ, хвърля чибукъ на земята, ступя го и го стѣпка. Каралъ имаше особена любовь къмъ чибукъ си.

«Браво! извика капетанинътъ.

— Да, браво, отговори настойникътъ му като ставаше отъ мѣстото си, защото токъ пѣтъ ще го убійтъ съ ржката си.» Послѣ, като са обърнѣ къмъ дѣтето, което стоеше право и съ огнѣны очи го изгледваше гордо: «преброй добръ, рече му, парчетата на чибукъ ми (като прѣстѣнъ, той бѣ са строшилъ на много дребны парчета), защото тѣкмо толкози на брой удари ще ти дамъ съ бича.»

И, като са приближи до стѣната, той откачи жилата. А Пикильо, като скочи къмъ трапезата сграби единъ ножъ. Сичкытъ разбойници са смаяхъ и обиколихъ двамата воители.

«Не пристѣпвай, извика Пикильо, и обыкновенныйтъ му тѣнѣкъ гласецъ са преобърнѣ изведнажъ въ гласъ мжжѣкъ и силенъ: призовавамъ свидѣлството на капетанина и на тѣзи господа да рѣшѣтъ; удари ми плесница безъ да бѣхъ ти сторилъ нѣщо; а пакъ съмъ та много пѣти чувалъ да думашъ предъ сичкытъ, една плесница са заплаща съ кръвъ: не пристѣпвай, или ще испіѣжъ твоята.

— Браво, извика капетанинътъ, като си потриваше ржцѣтъ.

А настойникътъ, подражающъ подсвирването на быкоборцытъ при началото на представлението, и като са преструваше че ище, какъто тѣ, да раздрази еще повече разяреното животно, помахъ червена-